

Makbule Aras Eyvazi - Ustam Diyorum Öldü

Yapı Kredi Yayınları, s.10-12

İçimdeki kelimeler birden kanamaya başladı. Kabuk bağladı sandıklarım. Kelimeler ne çok kanıyor, ne çok ama içeri.

Başımı kaldırıp o uzun, o gittikçe uzun tavana baktım. Her gece bu tavan altında insan bunca uzayan, göğe doğru çan sesi gibi uzayan bu tavan altında. Tavana baktım bir daha. Dışarıdan sokak lambasının ışığı giriyor içeriye, belli belirsiz her şey, gölgeler, aydınlıklar. Tam karşımda bir ayna. Kalktım bir bez buldum, kapattım aynayı. Başımıza altın varaktan defne taşlar takıp da ustamın elinden çıkma taşlar. Yunan tanrıları gibi. Karşısına geçmiştik birkere, işte bu aynanın. Fotoğraflar çekip gülmüştük. Şimdiki zamanın tüy minderleri üzerinde zıplayarak. Bir balona binip göğe yükselir gibi gülmüştük. O suretler de öldü mü şimdi, hani aynadan içeri. Aynanın olduğu yerde uyunmaz, öyle gördük, öyle işittik biz. Namaz da kılınmaz, kılmazdı annem. Ama ustam. Safsata bunlar derdi, aynanın olduğu yerde uyunmaz, demeye kalksam. Demezdin de hani demeye kalksam. Boş laf bunlar. Elini de şöyle bir yarım döndürürdü havada. Ne güzel elini. Güzel elin işi usta oluyor demek ki. Belki ben. Bırak şimdi beni. Ustam diyorum öldü. Aynaya bakmaya geldim ben buraya, aynasız duvarlarda bakacağım kendime. Ölümün aynasında. Bakacağım. Buna cesaret ettim ben. Bu sessizlikle alacağım abdestimi. Ki niyet ettiğim aynada bakayım diye kendime. Kendime bakacağım, bir yokluktan geriye kalan kendime. Bırak bu işleri Rânâ, derdi burada olsa şimdi. Niyet de etme abdest de alma, bırak sen bu işleri. Doldur bakayım şuradan bir kadeh şarap. Aç bakalım, güzel bir şarkı, aç. İşte sana niyet, işte sana kısmet. Bak derdi ustam, bak ben ölünce. Bak bu bir vasiyet sana. Sakın öyle mezarımın başında niyet etmesin kimse, hiçbir şey kılmasınlar, sakın ha. Bak sana vasiyetimdir bu. Sonra. Sonra herkes gittikten sonra sen geleceksin ya bana. Ziyarete. İşte o zaman bir şişe şarapla iki kadeh getir. Bir kadeh şarap iç dua niyetine, bir kadeh de bana doldur, dök toprağıma. İşte bu kadar. Mezarımı kazdırdım. Ustamı gömdüm. Niyet edenlerle ellerimi açtım. Göğe doğru dua ettim. Gözyaşı döktüm. Af diledim. Niyet ettim diye. Niyet edenlerin önüne geçip de ustam dedi ki diyemedim, diye. Geceleri daha mı büyük burası. Ve şu pencerenin önü. Daha mı yüksek gece. Sardunyalar daha gölgeli. Işıklar daha. Gidip oturur muydu o da gece. Bu pencerenin, karanlığa uzayan pencerenin önünde. Zamanın bunca biriktiği bir yerde nasıl uyur insan. Uyur muydu ki? Eşyalar da biriktiriyor zamanı. Bunu demiştin de öyle bir durup bakmıştı yüzüme. Bütün bedeni biriken zamanın içinden bata çıka geçmiş de bir kapının önünde durmuş gibi. Gittim bir battaniye alayım diye asma kata çıktım. Karanlıkta. O sokak lambasının ışığı vardı azıcık.

Korkmadım. Çıktım o asma kata. Yatağına gittim, battaniyesini aldım. Kiraz çiçekleri olan üstünde. O Japon kadın getirmişti ta oradan. Vakumlatıp ufacık bir pakette. Hayret etmiştim. Açınca nasıl dökülmüştü kiraz çiçekleri. Güzelce kapatmıştım dün sabah, kiraz çiçeklerini. Ustamın yatağına. Ben kapatmıştım. Epeydir ben kapatıyordum. Nefes nefese kalıyordu. Seksen yedi az değil ki. Ben yaparım demiştim sen bırak, ben gelince. Ben gelince çayın suyunu koyduğum gibi çıkar onu da. Eh iyi öyleyse dediydi eli belinde nefes nefese. İyi öyleyse. İç çekmiş de durmuştu odada, ben yatağını düzeltene kadar. Ter içinde kalmıştım. Öyle durup baktı mıydı bana, yetenekten yana nasipsiz ellerim acınası bir hâl alıyordu. Öylesine acınası ki kendi de durup gidiyordu sonra, o öyle uzun bakmaların orta yerinde beni bırakıp. Sonra ben işte o orta yerde ileri mi geri mi gitmeliyim bilemez olduğum yerde dibe gömülüp bir kere daha kısalıyordum. Ustam uzadıkça. Ben nereye elimi atsam ustamın uzun gölgesiyle kısaltmaya yazgılı.